

Χρήστος Βακαλόπουλος

Διαδρομή

Γενεύη και γειά χαρά... στο πέλαγος μ' άσπρα φτερά... νωχελικές κινήσεις συναισθηματικές φράσεις ψόφια άπογεύματα. Μέ τρεις πλαστικούς σάκους άγορές έσωρρούχων δίσκων «ή μπαλάντα του Τζών και τής Γιόκο», «μή φοβάσαι Κιόκο» κι άλλα πολλά... άγουροξυπνημένοι άναφανδόν ύπέρ μπροστάρηδες... λατρεία του Marlboro... καθωσπρέπει μύθοι χαμερπή ήθη... πουριτανισμός «ναί μέν αλλά»... φυσιογνωμικά χλιαροί ήρωισμοί προσωποπαγή μπουρίνια. Βόρβορος τά καφενεία συγκεντρωμένοι μαύρα γυαλιά φουλάρια... κωνικοί λέβητες... έργαστήρια τσιμέντα στρατός... γραφεία σνόμπ πούρα Όλλανδίας... τό πάθος ή σωματική έγγραφή ό έρωτισμός τό παιχνίδι... «έδώ» και «άλλου» φωτογραφική μηχανή ή τό πάτωμα πού άνοίγει στά δύο

«Ένα καφέ βιενουά»/«Μέ ζάχαρη;» / «Πρός Θεού! Μέ σπορέλαιο»/

Έμεις εκεί όπως σαν γιατί Isidore Ducasse, *compte de Lautréamont* άριες στά σκαλάκια τής μητρόπολης... τό έρεβος ή λατρεία του φωτός... μεθυστικά άπογεύματα και

«μή μοϋ θυμώνεις...»

όνειροκρίτης τό παλτό του μπαμπά... στόλος από ψηλοτάκουνα γοβάκια σημειοφάνεια... στολισμοί ιδιώνυμο. Και κανείς δέν θυμώνει... άν τούς μάς πώς τότε γουστάρεις.

Πέντε έξι χιλιάρικα στήν τσέπη ότοστόπ άχ πού είναι τά σύνορα συζητήσεις.

«Πέρυσι στό Σάιντ Μόριτς»/«έκεϊ κάτω όργανώνονται κι έσύ...» / στόχος ή ντουλάπα... άποκτήνωση διά πλήν σύν επί Χάιντεγκερ... «διά τής παρούσης» ή άπούσης... μήτρα του φθόνου όσο αλλά... ή σχετική βαβούρα τά σχετικά σκάνδαλα.

Ο καπνός... καθώς μπαίνει και μετά έκχέεται πρόθυμος ικανός νά έρεθίσει μάλλον παρά νά καταυγάσει τήν γενικώς επικρατούσα νεύρωση... κι οι άκριες πού χρυσίζουν... τά μάτια... πρόσωπο όβάλ... φιγούρα γαλήνη κόσμημα τής πλήξης... χωρίς έμπόδια... ή περιπέτεια χωρίς συμβάντα... ό έρωτας... τρεις μικρές σταγόνες στό λαρύγγι τής επανάστασης. Και μέ τίς διαφημίσεις έτσι όπως άναβοσβήνουν μελαγχολικές... όταν σταθμεύεις γιά ένα καφέ στό Frigate... ώστόσο και τότε... ή ποτέ... τό όνειρο ή πληγή ή προσφορά τό μένος.

Η παλιά πόλη έτοιμη νά άνανεωθεί συγκρούσεις ύπόγειες... εφηβοι άγοραστές κόκκινων σημαίων διασχίζουν τή γέφυρα φτύνουν τό ποτάμι... σταματείστε τίς είρηνικές εκατόμβες... χωρίς κανένα λόγο... χωρίς άκρότητες... ή βία τό πρόσωπο τή νύχτα... μελετώντας τά ιερά κείμενα... αναλύοντας... τό σώμα λείο άνέπαφο μελωδίες εύνουχισμός... χωριστά μαζί ανάκατα

«Γουστάρεις Stones;» / «Α, ό Μικ μέ τήν άπρόσωπη μπάντα του λές...» / τό μέλλον τής άνάλυσης... μία συγκυρία ένα αίσχος... γλυκόπιωτο ξύδι... οι σημασίες και «πώς να τίς όργανώσεις;»... καφενεία θεόκλειστα... τσάι στοϋ Mike's κόκκινη μπροντούρα άπαλά καθίσματα και... ποιός καθοδηγεί ποιόν;... νεανικές έπιθυμίες... λόξες άνεξήγητη ειρώνια. «Δέν θέλουμε σ' αυτό τόν ιερό χώρο τούς ειρωνικούς» / «έ, τότε χέστε μας, άς μείνουμε στά σύννεφα» /

φωνές μπαλκόνια... τό παλιό γραμμόφωνο... ναί... ή φωνή του κυρίου του. Τά κτίρια ψυχρά κουτάκια πολύχρωμα γκριζα ή προς τό καστανί «νά είναι και νά μήν είναι» σίδερα ξαπλωμένα στήν τύχη τό ένα πάνω σ' άλλο... μεσαιωνική διάλεκτος... άμηχανία... χωρίς εξηγήσεις. Κι άλλα πολλά... σύμβολα πρωτοπορίες καπιταλισμός... καπιταλισμός πρωτοπορίες... στις άχτίδες πού διαπερνούν τά φαινόμενα... ένα γεμάτο τασάκι... bubblegum... έ, λοιπόν ναί

«Τὴν εἶδα σήμερα τὸ πρῶι λόγος σοῦ πέφτει;» / «λόγος μου πέφτει;» / «λόγος σοῦ πέφτει;» /

Ἄπ' τὸ παλιὸ μουσεῖο μέχρι τὸ καζίνο πού κήκε οἱ ἤχοι τὸ πάθος ὁ ἐρωτισμὸς τὸ σῶμα... ἤμουν κι ἐγὼ ἐκεῖ... τὸ χῶμα ὅπως θυμοῦνται... σάπιο πλατανόφυλλο... τοιγάρνα μετρημένα ἢ καὶ μπίρες... κλοπές βιβλίων... γουῦνες... ἢ βόλτα τὸ ἄπειρο τὸ χέρι τὸ ποτήρι... ἐρωτήσεις μᾶσκες

«Γιατί μέ μισεῖς;» / «διότι ὁ Κουκουπέτρος...» /

ὑπάρχει ἐδῶ ὦρα τῆς ὑπαίθρου;... καὶ εὐγενῆ μηνύματα τέλος ὁρολογίες κάψτε τὰ στυλό σας! ὁ Frank Zappa οἱ μετασχηματισμοὶ τοῦ ἀσυνείδητου ἢ χαρακτηριστικὴ εἰκόνα... ἢ ἀγάπη μου στό δάσος... κίνδυνος φωτιά οἱ Mothers of Invention... ἐμεῖς πέφτουμε στή λίμνη.

Φωτογραφίες.

Ἄνακάτωμα μουσικὲς χρώματα ἀφηρημένη τέχνη... ἀναγνωρίζεις τὰ σοφὰ βιβλία ρίχνεις μιά μούτζα πίσω μπροστά βρίσκεις τὰ δύσκολα καὶ μένεις στό κέντρο σ' ἓνα κύκλο ἀκτίνας 5 χιλιομέτρων... πού; πότε;... στό εἶπα λέει ἐκεῖ κάτω πεθαίνουν σάν ἐλέφαντες, γαλήνιοι τρυφεροί... ἐμεῖς τί θά κάνουμε... μούχλα σκόνη... ἐρωτικοὶ στίχοι... Λιουμπλιάννα Τεργέστη... «μυρίζεις τὴν ὑγρασία» τὸ πράσινο ἢ ἄσφαλτος ὁ φετιχισμὸς τοῦ ρούχου... καὶ πάλι ξέγνοιαστοὶ καὶ πάλι ὠραῖοι... μέ μοναχικὸ τὸ πλῆθος μέ χιλιάδες τίς αἰτίες... ὅπως καὶ τότε... στό μέλλον... ἢ μηχανή τοῦ χρόνου ἢ φαντασία... τὸ στυλ γκαζόζα μάτια φωτιά λάσπη... στόπ... βρυχηθμοὶ σκοτάδι ὀμίχλη... ἐφημερίδα περιβάλλον... καὶ Στοκχόλμη βέβαια μέ βραβεῖα καὶ ἀναλύσεις ἀπ' τίς κκαρσόνες.

«Μιά κασέτα μοῦ δίνετε;» / «Μήπως θέλετε λίγο ἀστακό; Ἐδῶ ξέρετε εἶναι ἐστιατόριο... Τί θά πάρετε λοιπόν;» / «Ἐγὼ... ἐγὼ λέω νά πάρω τὰ βουνά» /

ὁ παγοπώλης περιμένει... ὁ βάλτος ἀπρόσωπος... ναὶ μή τότε... τὸ ἀεροπλάνο νά προσγειῶνεται κάθε φορά σέ λάθος πόλη... ἐκεῖ πού δέν πάτησες τὸ πόδι σου ποτέ καὶ «τί θέλω ἐγὼ ἐδῶ;». Ὁ ἄνεμος στίς ἐκδρομές στό Versoix τὰ κολέγια μέ τὰ παρκάκια οἱ κρυφές συνομισίες τὰ περιοδικὰ ἢ ἀδιαφορία ἰδρωμένες φανέλες ξητικό τοῦ λοφίσκου ἀνοιχτὴ Τζάγκουαρ

«Ἔχεις ἄλλο τζίν;» / «Ἦχι, ἀλλά τί νέα βρέ παιδί μου χάθηκες δέ μοῦ λές ὅλοι καλά πῶς πάει τί ἄλλα τί γίνεσαι περνᾶς καλά σπουδάζεις;» /

ὁ ἄρχων τοῦ σκότους... μακριά στά πέπλα τῆς σιωπῆς... ὁ σκοτεινὸς ἀπόηχος τοῦ μίσους... θεωρητικὰ κείμενα... ὁ σκοπὸς ἀλύγιστος πυροβολεῖ στόν ἀέρα... «ρέ, λές νά δραπετεύσαμε;»... στά σύνορα ἢ πάχνη τὸ πρωινὸ φῶς ἢ λεύτερη παρακμή. Ἐκδρομὴ παπούτσια χαλασμένα ὀρειβασία ἐκεῖ σταματᾶμε καὶ βλέπουμε κατὰ τύχη τὴν παλιά ἐπαφή... ἢ αὔρα μελαγχολία ἰταλικὲς καντσονέτες.

«Βρέ, βρέ, αὐτὸς δέν ἦταν στή βιομηχανικὴ ἀχτίδα;» / «Ἦντε τώρα, τί θυμήθηκε ὁ ἀπολιθωμένος: τὴν ἐποχὴ πού ἦταν βιομήχανος» χί, χί, χί... παγκόσμια σύμβολα... ἀνοιχτὲς δηλώσεις τὸ μῖσος τῆς φαρμακωμένης παγίδας... ἐκτός σχεδίου πόλεως... ἐκδίκηση μανιχεισμὸς κουλτούρα... ζωολογικοὶ κῆποι «γουστάρω ἐλεύθερη καὶ πλούσια ζωὴ»... βρέ δέ βαριέσαι, τὸ χαβὰ μας ἐμεῖς. Παγωτὸ ἀλά κάρτ πολῦτιμα παπᾶκια ψημένο καλαμπόκι καλοκαίρι ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία... χωρὶς νά κουνᾶμε ρούπια... Φρέντ Τσίνεμαν... γιγαντοαφίσες... παραλίες μέ ἔντονο τὸ χρῶμα τοῦ ἐμετοῦ... «παλιοκατάσταση». Βόλτα στήν πόλη... τὸ σινεμά ἀκρίβηνε ἀλλὰ ἔρε ἐργάρα... «τὸ ἔχεις φανταστεῖ;» ναὶ ναὶ ἀλλὰ τὸ ξέραμε ἤδη τὸ εἶχαμε κάνει βίωμα ἰδεολογία.

Στὴ Βέρνη μιά βολτίτσα πάλι μέ τίς ἀρκοῦδες τὰ ἐμβλήματα χωρὶς ἱστορία χωρὶς ἀναμνήσεις... ἀπὸ δῶ καὶ πέρα... χωρὶς φροντίδες... «ἔξαλλος εἶσαι παιδί μου;»... ἢ κίνηση ὁ ρυθμὸς τοῦ μοντάζ... πίσω ἢ φόρμα ὁ μῦθος ἢ νεύρωση

«Ἐγὼ δέν θέλω τίς ἴδιες ἱστορίες, ἀκοῦς παλιόσκυλο; Ἀρχίσατε πάλι νά μοῦ φέρνετε τὴ μαρξιστικὴ κοπριά ἐδῶ μέσα...»

Ἄ μὰ δέν ἀρνηθήκαμε τίποτα ἐμεῖς παίρνουμε τὰ λεφτὰ καὶ ποιὸς μᾶς εἶδε...

κλαμπάκια όλοήμερη μακαρονάδα στόν «Παπαγάλο» στή Λοζάνη κοτεράκια λιμνού-
λες... σώματα όρθια... μεγιστάνες άρχοντες... όργια κονιάκ... στό πέρασμα του
χρόνου... χαινωτικά άπογεύματα σκουριά... κι άκόμα πρόθυμοι γελαστοί άξέπαινοι.
Γραφεία τουρισμού και άηδίες... τρέχουμε από 'δώ και «ποιός μās είδε» κι ύστερα
πάλι hovercraft έκδρομούλες στή μέση τής λίμνης... σās παρακαλώ «έχει έδω
έλληνικά βιβλία;» Θάθελα τήν Εγοίκα...» ...ούτε νά κοιτάζεις ούτε νά πληρο-
φορηθείς μόνο όλα ύποπτα τά γκαράζ όι πλατείες χαφιέδες σκνίπες γαλλικά τυριά...
έ, τά κτίρια άνήμπορα ισχνά έκκρίμματα πύο σάλιο

Και νά μή θυμάσαι τίποτα πίσω άπ' τή λάμπα μεταφράσεις κανονική λειτουργία
του όργανισμού ύγεια

«Θέλεις τίποτα; Άσε μας ρέ φιλε...τόν κάργα παριστάνεις; Άλήτη, έ άλήτη!»

Άργά τό ντελίριο μέ φυσαρμόνικες από τόν ούρανό άπόηχοι τά σχετικά λήθη μόνωση
σύστημα άροτρα του χτές φιλοσοφία κράκ. Και ό πνιγμός του πάθους στους ήχους
στις κραυγές του σαξόφονου όταν οι μελωδίες... ή φθορά... ό σκορπιός θεωρητικό
ζώο... τά μελανά στίγματα... οι τοίχοι τό άσυνείδητο... μέσα στους τόμους τής γνώσης
όλολυγμοί ξεδιαντροπία λέει πώς πριν 100 χρόνια στό τέλος αλλά πριν σπαραγμός
όνειδος ρωγμή

«Τζένη άνάθεμα κι άν σου βρήκα έλαττώματα έλα μαζί μου στήν Άταλία» / «Άχ... τί
νά κάνω...όταν μου κάνει... τό κεφάλι... καζάνι...» / Πάτωμα άπλυτα σεντόνια
κρουασάν... Archie Sher μουτρα γούνες άγιος θεός... δέν θά ξεκολλήσουμε από
δώ... άμ' δέ πού θά στό πώ βαρώνοι του σκότους τεμπελχανάδες... βαρεμάρα... τό
πόλη αυτό μās ξερνάει... αλλά πού όδοντογλυφίδες βρώμικο ποτάμι... πρωινός
Μονδε σιωπή θάνατος μικρό άντικείμενο α Λακάν γαλλικός καφές γνωριμίες τρέλα.
Μεταφορά... μικρό μπάρ... στά πέντα βήματα όμίχλη...«έ και τί στό διάλογο κοιτάει
τώρα αύτή;»... κρεμυδόσουπα... λεφτά πού βέβαια... «ρέ, τά μάθατε;»... σαν σέ παλιό
μίκυ μάους... γυρνάμε πίσω.

Στά σύνορα πάλι πάχνη βήχας χωρίς άδεια εισόδου
«Τί έχετε σ' αύτή τή βαλίτσα;» / «Έναν όλμο σέ τεμάχια» / «Μπά» / «Συγνώμη: και
τρία Καλασνίκωφ» / «Και, πού τά πάτε;» / «Στόν Άνδρόνικο Παλαιολόγο»/
Όροφοι μίσος πάρκα μιζέρια άθλιότητα άθλος θλάση θνητός. Κουστομακία πλατεία
χαπαόδι μπετόν άδειες σάλες γνωστοί άσχετα προπονήσεις πιινόκιο

Φαλλός φυλή φώς
Άπ' τή Γενεύη έδώ νά λοιπόν χαζέ πιάσε ένα «Άρωμα» άφίλτρο τέρμα οι λατρείες
τό σοκάκι του κτηνώδους χοντρού χαπάκι του μύθου τό γκλάξ-γκλάξ ή θόρυβοι από
άλλο συνουσία οι πλανήτες έ κι όλα αυτά Πειραιάς στό κάτω ή κάτω ή προς άποφυγήν
νά μήν μās νιάζει χτίζοντας οι καπνοί ό Ούνος στά ροδοπέταλα πώς τούς μίσησαν ένα
άλλο κείμενο όργανωμένη πάλη κοράκια σταφιδότοπος πτωχός αλλά τί νά γίνει
εύλογείτε.

Βρέ πού ζοϋμε άλαλάζοντας καταραμένοι και πίσω στήν πρωτεύουσα άφου ή
πρωτεύουσα δέν έχει τίποτα πιά νά μās προσφέρει.

Χρήστος Βακαλόπουλος

